

ಬಾಸ್. ನೀವು ಯಾವತ್ತಿನಂತಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಹತ್ತ ಹೇಳಿ. ನನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯ ಏನು ಇಂದು ನಿನ್ನೇದಾ? ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಏನಾದರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ತೀನಿ’.

ಆಕಾಶ ಮುಜುಗರದಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ವಿವರಿಸಿದ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಅಬ್ಬಾಸನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕಿರುನಗೆ ಮೂಡಿತು. ‘ಅಷ್ಟೇನಾ ಸಾರ್ ಸಮಸ್ಯೆ? ಐವತ್ತು ಲಕ್ಷ ಯಾವ ಲೆಕ್ಕ ಸಾರ್ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ?’

‘ಆದ್ರೂ, ಎಲ್ಲಾ ದಾರಿಗಳೂ ಮುಚ್ಚಿದ ಮೇಲೆ ಸಣ್ಣ ಮೊತ್ತ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವುದು ಕೂಡಾ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವೇ ಅಬ್ಬಾಸ್.’

‘ಇದನ್ನು ನನಗೆ ಬಿಡಿ ಸಾರ್ ನೀವು. ನನ್ನ ಪರಿಚಯದ ಮುನಿಶಾಮಪ್ಪ ಅಂತ ಒಬ್ಬರಿದ್ದಾರೆ; ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಲೇವಾದೇವಿ ಮಾಡೋ ಕುಳ. ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಈಗಿಂದೀಗಲೇ ಠೇವಣಿ ಕೊಡ್ತಾರೆ. ನಾನು ಕೇಳಿ ಮಾಡ್ತಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ನಿನ್ನ ತಾನೇ ಒಂದು ಸೈಟು ಮಾರಿದ್ದಾರೆ ಅವರು. ದುಡ್ಡಿದೆ ಅವರ ಕೈಲಿ...’

‘ಹೌದಾ? ಠೇವಣಿ ಕೊಡ್ತೇಕಾದ್ರೆ ಅವರು ನಮ್ಮಿಂದೇನಾದರೂ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡ್ತಾರಾ?’

‘ಅದಲ್ಲ ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಸಾರ್. ನನ್ನ ಪರಿಚಯ ಇರೋದಿಂದ ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ತಾರೆ ಅಷ್ಟೆ.’

‘ಸರಿ ಅಬ್ಬಾಸ್. ನಾನೇನು ಮಾಡ್ತೇಕು ಹೇಳು.’

‘ಈಗ್ಲೇ ನನ್ನ ಜತೆ ಬನ್ನಿ ಸಾರ್.’

ಅಬ್ಬಾಸ್ ತಕ್ಷಣ ತನ್ನ ಕಾರಲ್ಲಿ ಆಕಾಶನನ್ನು ಮುನಿಶಾಮಪ್ಪನ ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದು.....

ಬೆಟ್ಟದಂತಿದ್ದ ಆಕಾಶನ ಸಮಸ್ಯೆ ಮಂಜಿನಂತೆ ಕರಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ನಿತ್ಯಾಂಗೆ ಫೋನು ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಡಯಲ್ ಮಾಡಿದರೂ ಅವಳು ಫೋನು ಎತ್ತುತ್ತಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆಕಾಶನಿಗೆ ಭ್ರಮನಿರಸನವಾಯಿತು. ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮೊದಲೇ ದಿನದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖ ಸಿಹಿಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಮಡದಿಗೆ ತಿಳಿಸೋಣ ವೆಂದರೆ ಅವಳು ಫೋನು ಎತ್ತುತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು, ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕು, ಇಂದೇ ಕೊನೆ ದಿನ ಎಂದೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವಳಾಗಲೇ ಬಂದಿರಬಹುದು. ಏನಾಗಿದೆ ಅವಳಿಗೆ?

***

ಆಕಾಶ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಮನೆಬಾಗಿಲು ಅರೆ ತೆರೆದಿತ್ತು. ಮನೆಯಿಡೀ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡ.

‘ಏನೇ ಇದು ನಿತ್ಯಾಂ? ದೀಪ ಕೂಡಾ ಹಾಕಿಲ್ಲ? ನಿನ್ನೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀಯಾ’.

ಸೋಫಾದಿಂದೆದ್ದು ಮೃಗನವದನೆಯಾಗಿ ತನ್ನನ್ನೆದುರುಗೊಂಡ ನಿತ್ಯಾಂಳನ್ನು ನೋಡಿ ಆಕಾಶನಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯ.

‘ಏನಾಯಿತೇ? ಯಾಕೆ ಹೀಗಿದ್ದಿ? ಅಚ್ಚರಿಯ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಸೋಣವೆಂದರೆ ಫೋನ್ ಕೂಡಾ ಎತ್ತುತ್ತಿಲ್ಲ ನೀನು’.

ಅವಳಿಗೆಂದು ತಂದಿದ್ದ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಟೀಪಾಯಿ ಮೇಲಿರಿಸಿ ಅವಳ ಗಲ್ಲವನ್ನು ಹಿಡಿದೆತ್ತಿದ.

‘ಏನಾಯಿತು ಚಿನ್ನಾ? ಯಾರಿಗೇನಾದರೂ ಆಯ್ತಾ? ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ನೀರು?’

‘ಏನಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮದೇನು ಸರ್‌ಪ್ರೈಸ್, ಮೊದಲು ಹೇಳಿ’

‘ಅದಾ? ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ಟಾರ್ಗಟ್ ಇತ್ತಲ್ಲ ಈ ವರ್ಷ ಇಂತಿಷ್ಟು ನಿರಬು ಠೇವಣಿ ಮಾಡಿಸಬೇಕು ಅಂತ. ಅದು ಆಗಿಲ್ಲ ಅಂತ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನದಿಂದ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಅದಿಂದು ಆಗಿಯೇ ಹೋಯ್ತು ನೋಡು.’

‘ಓಹ್! ಅದು ಹೇಗೆ?’

ಅಬ್ಬಾಸ್ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಬಂದು ಮಾಡಿದ ಸಹಾಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಕಾಶ ವಿವರಿಸಿದ. ‘ಎಷ್ಟು ಸಂತೋಷ ಆಯ್ತು ಗೊತ್ತಾ ನಿತ್ಯಾಂ? ಆ ಖುಷೀನ ಸೆಲಬ್ರೇಟ್ ಮಾಡೋಣ ಅಂತ ನಿಂಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ್ದು. ನೀನು ನೋಡಿದರೆ ಹೀಗಿದ್ದಿ... ಇನ್ನೂ ರೆಡಿಯಾಗಿಲ್ಲ...’

ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೆ ಪುಸ್ತಕ ಸಲ್ಲಿಸಲಾಗದುದನ್ನು ನಿತ್ಯಾಂ ವಿವರಿಸಿದಳು.

‘ಅಷ್ಟೇ ತಾನೇ? ಆಟೋರಿಕ್ವಾ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ನಿಂಗೆನೂ ಆಗಿಲ್ಲವಲ್ಲ.

ದೇವರು ದೊಡ್ಡವನು. ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸಿಗದಿದ್ದರೇನಾಯಿತು? ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಖಂಡಿತಾ ಸಿಗತ್ತೆ. ಎಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ನಗು ನೋಡೋಣ. ಬೇಗ ಹೋಗಿ ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಆ ನೀಲಿ ಜಾರ್ಜೆಟ್ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊರಡು. ಹೊರಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ’ ಆಕಾಶ ಉತ್ತೇಜಿಸಿದ.

****

ಎರಡು ತಿಂಗಳುಗಳು ಕಳೆದಿದ್ದುವು. ಒಂದು ದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಚಹಾ ಹೀರುತ್ತಿದ್ದ ಆಕಾಶ ಉದ್ಗರಿಸಿದ— ‘ಏ ನಿತ್ಯಾಂ ನೋಡು ಇಲ್ಲಿ. ನಿನಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಬಂದಿದೆ ಕಣೇ’ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಮ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೇ ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ.

‘ಏನು ಹೆಣ್ಣಿದ್ದೀರಿ ನೀವು? ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನೇ ಸಲ್ಲಿಸದಿರುವಾಗ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತೆ?’ ನಂಬದಿದ್ದರೂ ಅವನು ತೋರಿಸಿದಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸಿದಳು ನಿತ್ಯಾಂ.

‘ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನ ದತ್ತಿನಿಧಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಫಲಿತಾಂಶ’ ಎಂಬ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಡಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದವರ ಹೆಸರುಗಳು ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿದ್ದವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಹೆಸರೇ ‘ನಿತ್ಯಾಂ’, ಕೃತಿ ‘ಈಶಾನ್ಯ ಭಾರತಿ’.

ನಿತ್ಯಾಂಗೆ ಇನ್ನೂ ನಂಬಿಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇದೇನು ಕನಸೇ ಎಂದು ಮೈಚಿಮ್ಮಟಿಕೊಂಡಳು. ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡರೂ ಪರಾಂಬರಿಸಿ ನೋಡಬೇಕು ತಾನೇ? ಪುನಃ ಪುನಃ ನೋಡಿದಳು. ಹೌದು, ತನ್ನದೇ ಹೆಸರು, ತನ್ನದೇ ಕಾದಂಬರಿ, ತನಗೇ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಬಂದಿರುವುದು. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಅವಳ ಸ್ನೇಹಿತೆ ತಾರಾಳ ಫೋನ್ ‘ಕಂಗ್ರಾಟ್ಸ್ ಕಣೇ. ಇವತ್ತಿನ ಪ್ರತಿಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದೆ. ನಿನ್ನ ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಬಂದಿದೆ. ನಾನಿದನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದೆ: ಇಷ್ಟೊಳ್ಳೆ ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಬಾರದೆ ಇರುತ್ತೆಯೇ?’

ಮತ್ತೆ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಫೋನ್ ಕರೆಗಳೇ. ಹತ್ತು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಂಚೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೊಂದು ಪತ್ರ ಕೂಡಾ ಬಂದಿತು, ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನಿಂದ. ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಬಂದಿರುವ ವಿಚಾರ ಈಗ ಖಚಿತವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಇದು ಹೇಗೆ ಬಂತು ಎಂಬುದೇ ನಿತ್ಯಾಂಗೆ ಯುಕ್ತ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿ ಉಳಿಯಿತು. ಅವಳು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಳು.

ಆ ದಿನದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಮೆಲುಕು ಹಾಕಿದಾಗ, ಅವಳಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು, ‘ಆಟೋದಲ್ಲಿ ನಾನು ಪುಸ್ತಕಗಳ ಚೀಲ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದೆಲ್ಲ. ಚಾಲಕನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅದು ಬಿದ್ದಿರುತ್ತದೆ. ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಎಲ್ಲ ವಿವರ ಬರೆದಿದ್ದೆ. ನಾನು ತರಾತುರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಬಳಿ ಇಳಿದುದು ಕೂಡಾ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದುದು ಎಂದು ಊಹಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಾಯಂಕಾಲದೊಳಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಲಪಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ಏನಂತೀರಾ?’ ಆಕಾಶನ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು. ‘ಹೌದು. ಒಗಟು ಬಿಡಿಸಿದ ನೀನು. ಅದೊಂದೇ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರೋದು. ಅವನದೇ ಕೆಲಸ ಇದು.’

‘ಆದರೆ ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಧನ್ಯವಾದ ತಿಳಿಸಲಿ? ಅವನ ಫೋನ್ ನುಂಬರು ಕೂಡಾ ನನ್ನೊಡನೆ ಇಲ್ಲ.’

‘ಪತ್ರಿಕಾ ಜಾಹೀರಾತು ಕೊಡೋಣವೇ?’

‘ಸುಮ್ಮನಿ ನೀವು. ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ತಮಾಷೆನೇ. ಆನಂದ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಆಟೋ ಚಾಲಕ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಆ ದಿನ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಗಾಡಿಯ ದುರಸ್ತಿಗೆ ಸಾಲುಮಾಪ್ಪು ಹಣವಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೋ ಏನೋ?’

‘ಖಂಡಿತಾ ಸಿಕ್ಕಿರುತ್ತೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ನಿನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ಮನಸ್ಸಿತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಗುಣವಂತರಿಗೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಒದಗಿ ಬರುತ್ತದೆ’.

ಸಂತೃಪ್ತಿಯ ನಗೆ ಬೀರಿದಳು ನಿತ್ಯಾಂ.